

Учителят разтвори дневника, взе моливче отъ масата и започна да отбелязва отсъстващите ученици.

— Асенъ Георгиевъ какъ е? По-добре ли е? — вдигна глава той и запита.

— По-зле е, господинъ учителю! — обадохъ се азъ съ развълнуванъ гласъ. — Болката е преминала и въ лъвата му страна.

Учителятъ ни загледа загрижено. Настана тишина. Спогледахме се и ние. По лицето ни трепкаше тъга, защото всички обичахме Асена. Той бѣше най-умниятъ въ класа. Колко пѣти ни е спасявалъ отъ трудни задачи! Реши ги, па се заеме всѣкому да ги обясни. Гордѣхме се, че имаме такъвъ добъръ другаръ. Гордѣеше се и учителятъ, че имаше такъвъ способенъ ученикъ. А почнѣше ли да разказва, сякашъ пѣеше. Мислитъ му течаха бързо, като поточета и омайваха съ звънливия си гласъ...

Ето защо така загрижено загледа учителятъ и тъга се изписа по нашитъ лица. А моето сърдце се сви отъ болка и стана малко, колкото орѣхъ. Съ Асена растѣхме като рождени братя. Седѣхме на единъ чинъ отъ първо отдѣление, та чакъ до сега. Пасли сме заедно кравитъ по джбравата, играли сме до късни вечери. И сега, като гледахъ неговото праздно мѣсто отъ дѣсната ми страна, мжка се надигаше и като пламъче горѣше душата ми. Една седмица мина безъ него, но струваше ми се, че е цѣла година. Закусваме въ трапезарията сладъкъ чай, а чини ми се, че пия горчиво лѣкарство. Играя, но при мисълта за Асена, сърдцето ми трепне и не ми се играе. Стане нѣщо весело,